

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/49/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201367
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015201367.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Bc. A. L., N., zastúpený: Mgr. Ivica Štiglitz, advokátka, Šafárikova 8, Rožňava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 16092/2015/C222-SCDPK/33178 zo dňa 11.06.2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2015-50 zo dňa 06.04.2016 a o odvolaní žalobcu proti výroku o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2015-50 zo dňa 06.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/181/2015-50 zo dňa 06.04.2016 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 16092/2015/C222-SCDPK/33178 zo dňa 11.06.2015 ako nepreskúmateľné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 73 € a náhradu trov právneho zastúpenia 148,22 € na účet právnej zástupkyne žalobcu, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd zistil, že dňa 27.04.2015 bola na Okresný úrad Bratislava, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií doručená žiadosť žalobcu o udelenie koncesie na prevádzkovanie taxislužby podľa § 27 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave v znení účinnom do 30.06.2015 (ďalej aj len „zákon č. 56/2012 Z. z.“). Do koncesie žiadal zapísať vozidlo zn. Mercedes-Benz E 200 s evidenčným číslom R.. K žiadosti o udelenie koncesie priložil zmluvu o nájme vozidla, z ktorej vyplýva, že vozidlo, ktoré žiadal zapísať do koncesie, má v nájme od vlastníka TAXI TREND BRATISLAVA, s.r.o. na dobu

6 mesiacov, t.j. od 15.04.2015 do 15.10.2015.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-BA-OCDPK1-2015/041943/KVA zo dňa 30.04.2015 zamietol žiadosť žalobcu udelenie koncesie na prevádzkovanie taxislužby pre nesplnenie podmienky podľa § 30 ods. písm. a) zákona č. 56/2012 Z. z. z dôvodu, že žiadal zapísať vozidlo zn. Mercedes-Benz E 200 s evidenčným číslom R., ktoré je už zapísané v koncesii na prevádzkovanie taxislužby u iného dopravcu. Prvostupňový správny orgán zároveň uviedol, že z ustanovenia § 30 ods. 1 písm. a) zákona č. 56/2012 Z. z. vyplýva, že evidenčné číslo vozidla taxislužby je jedinečné a nemôže byť uvedené v dvoch koncesiách.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 16092/2015/C222-SCDPK/33178 zo dňa 11.06.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že keby zákonodarca chcel, aby jedno vozidlo bolo zapísané vo viacerých koncesiách, túto možnosť by upravil priamo v zákone č. 56/2012 Z.z. Vzhľadom na to, že zákon s takouto možnosťou nepočíta a štátne orgány sú v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR povinné konať len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, nebolo možné žiadosti žalobcu vyhovieť.

Žalobca videl svojoľnosť v postupe prvostupňového správneho orgánu v tom, že zamietnutím žiadosti nekonal na základe zákona, ale len na základe správnej úvahy, ktorou nahradil absenciu právnej úpravy. Zákon č. 56/2012 Z. z. neustanovuje, že by žiadateľ nemohol mať prenajaté vozidlo a následne by nemohol žiadať o jeho zápis. Naopak, z § 27 ods. 3 písm. a) zákona č. 56/2012 Z. z. možno vyvodíť, že nájom vozidla nie je limitovaný a prvostupňový správny orgán žiadosť zamietol len na základe správnej úvahy, ktorou nad rámec zákona určil, že jedno vozidlo nemôže byť uvedené v dvoch koncesiách. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. Ú S 3/98.

Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol, akými úvahami bol vedený pri posudzovaní žalobcovej žiadosti a ako sa vyrovnal s jeho námietkami, o čom svedčí aj skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nelogicky odcitoval z 11 stranového odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu iba časť odvolania začínajúcu na strane 1 a končiacu na strane 2. V časti, ktorú žalovaný odcitoval pritom žalobca iba poukázal na prvostupňové rozhodnutie a konštatoval dôvody podania odvolania, ktoré následne podrobne opísal v ďalších častiach odvolania, ktoré žalovaný aj napriek ich významu pre rozhodnutie o odvolaní nepovažoval za potrebné ani stručne uviesť do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie sa teda vôbec nezaobrá vyvrátením argumentov žalobcu.

Žalovaný až vo vyjadrení k žalobe uviedol dôvod zamietnutia žiadosti žalobcu o udelenie koncesie na prevádzkovanie taxislužby spočívajúci v tom, že gramatický výklad ustanovenia § 30 ods. 1 písm. a) zákona č. 56/2012 Z. z. s ohľadom na problematiku určenia zodpovednosti za technický stav motorového vozidla neumožňuje, aby bolo jedno motorové vozidlo uvedené vo viacerých koncesiách. Tento argument nepoužil prvostupňový správny orgán ani žalovaný vo svojom rozhodnutí. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že správny orgán nemôže svojím vyjadrením k správnej žalobe nahrádzať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a ani tento dôvod vyslovený žalovaným vo vyjadrení k žalobe nepovažuje súd za podrobné zaobranie sa jednotlivými námietkami žalobcu ani za dostatočný výklad obsahu právnej normy aplikovanej na skutkové okolnosti.

Vzhľadom na absenciu uvedených úvah zakladajúcu nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, nemohol krajský súd posúdiť dôvodnosť meritórnych námietok žalobcu, ktoré sa javia ako logické, ale napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p.

Neuniklo pozornosti krajského súdu, že zákonom č. 387/2015 Z. z. bol s účinnosťou od 01.01.2016 novelizovaný § 30 ods. 2 zákona č. 56/2012 Z. z. tak, že bol doplnený o písm. d/, v zmysle ktorého dopravný správny orgán zaeviduje v koncesii podľa odseku 1 písm. a) ako vozidlo taxislužby len vozidlo, ktoré nie je evidované v inej koncesii. Súčasná právna úprava na rozdiel od právnej úpravy účinnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia ustanovuje obligatórnu podmienku na zaevidovanie

vozidla v koncesii a to podmienku, že toto vozidlo nie je evidované v inej koncesii. Nakoľko v čase vydania napadnutého rozhodnutia zákon č. 56/2012 Z. z. nestanovoval splnenie takejto podmienky, o to viac sa žiadalo, aby žalovaný svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

Z uvedených dôvodov dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie. Namietal, že krajský súd v rozsudku nespochybnil správnosť rozhodnutí okresného úradu a ministerstva vo veci samej. Zároveň i krajský súd zistil, že zákonom č. 387/2015 Z. z. bol novelizovaný § 30 ods. 2 zákona o cestnej doprave tak, že bol doplnený o písm. d), v zmysle ktorého Dopravný správny orgán zaeviduje v koncesii podľa odseku 1 písm. a) ako vozidlo taxislužby len vozidlo, ktoré nie je evidované v inej koncesii. Ministerstvo tak po zrušení a vrátení rozhodnutia ministerstva bude vo veci opätovne rozhodovať podľa novej právnej úpravy a žiadosť žalobcu opätovne zamietne. Nové rozhodnutie tak nemôže prívodiť žalobcovi priaznivejší výsledok. Zrušenie rozhodnutia ministerstva a jeho vrátenie na ďalšie konanie je porušením zásady hospodárnosti, pretože nie je možné vyhovieť žalobcovi a udeliť mu koncesiu. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhoval, aby odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok tak, že návrh žalobcu v celom rozsahu zamietne, alebo aby odvolací súd podľa § 221 ods. 1 OSP rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 220 ods. 2 O.s.p. mu vrátil vec na ďalšie konanie.

Žalobca v zastúpení advokátkou podal v zákonnej lehote odvolanie proti výroku o trovách konania. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 296,44 €.

Žalobca v zastúpení advokátkou vo vyjadrení zo dňa 25.05.2016 k odvolaniu žalovaného vo veci samej navrhoval, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Žalobca je toho názoru, že prvostupňový súd mohol rozhodnutie zrušiť z dôvodu uvedeného v ustanovení § 250j ods. 2 písm. a/ O. s. p., a to z dôvodu, že správny orgán v čase rozhodovania nesprávne vyložil normu (nesprávne právne posúdenie vecí), ktorú aplikoval a podľa ktorej rozhodoval. V čase rozhodovania správneho orgánu neplatilo ustanovenie § 30 ods. 2 písm. d/ zákona č. 56/2012 Z. z. zákona o cestnej doprave a preto nemal dôvod koncesiu na prevádzkovanie taxislužby žiadateľovi (žalobcovi) neudelieť. Samotná skutočnosť, že zákonodarca medzičasom (po vydaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu) pristúpil k novelizácii zákona č 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, v rámci ktorej do ustanovenia § 30 ods. 2 doplnil písm. d), nepochybné svedčí o tom, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nie je možné podľa vtedy platného práva považovať za zákonné. Prvostupňový súd rozsudkom preto vec (žalobu) posúdil právne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že spor o zákonnosť rozhodnutia sa týka výkladu ustanovenia § 30 ods. 1 písm. a/ zák. č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave v znení účinnom ku dňu 30.04.2015 vozidlom taxislužby môže byť len vozidlo, ktoré je uvedené v koncesii a má v koncesii pridelené evidenčné číslo

vozidla taxislužby; toto číslo musí byť umiestnené vo vozidle taxislužby na mieste viditeľnom pre cestujúceho.

Senát dospel k záveru, že z uvedeného ustanovenia implicitne vyplýva, že ak dané vozidlo je už vozidlom taxislužby (bola naň vydaná koncesia), tak sa už opätovne nemôže stať vozidlom taxislužby na základe inej žiadosti. I zo samotného charakteru koncesie ako individuálneho povolenia možno vyvodíť, že výklad žalovaného bol správny. Je potrebné zdôrazniť, že i pravidlá vytvárania úsudku na základe implicitne obsiahnutej informácie patria medzi zásady logického myslenia, ktorými sa naplňuje teleologický výklad právnej normy a správne porozumenie textu zákona. Právna regulácia nie samoučelná, ale vždy je daná kontextom účelu regulácie. Ide o princíp jedno vozidlo taxislužby na jednu koncesiu. Má za cieľ i ochranu spotrebiteľa.

Ust. § 30 ods. 2 písm. d/ zákona č. 56/20012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2016 explicitne ustanovuje, že dopravný správny orgán zaeviduje v koncesii podľa odseku 1 písm. a) ako vozidlo taxislužby len vozidlo, ktoré nie je evidované v inej koncesii. Vzhľadom na nepravú retroaktivitu tohto ustanovenia by v ďalšom konaní správny orgán musel postupovať podľa právneho stavu účinného v čase opätovného rozhodovania a iba dotvrdiť to čo správne vyvodil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v konaní nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.